

Társbérleti éj

Ночь в коммунальке

Kihűlt, mosogatólészürke éjben
Fekszem: kanál a dézsa fenekén;
Arcomra zsír tapad piszkosfehéren –
Bemocskol és elémelyít a fény;
S csak bámulom, az ablakra meredve,
Hab-felhők közt hogy úszik és forog
A porcelántányér-hold ellebegve;
Körötte dermedt zsírcsepp-csillagok.

A közös konyhában csöpög a vízcsap, –
Fazékon koppan? fogolykobakon?
De elnyomja, ahogy magáról hírt ad:
Doni kozákmód hortyog szilajon
Subov, a Nagy Honvédő veteránja,
S kontráz az „afgán” unoka, Oleg.
Egyiknek jobb, a másiknak bal lába
Már túlvilági úton lépeget.

Ivanovéknál ódon ingaóra
Kerek lapátjával komótosan
Meri a másodperceket s kidobja,
Gödör szélére hányja gondosan.
Ha éjszaka vizezhetnékje támad
Ivanovnak, s a klozettra kimegy,
Orra bukik, s nem sejti, hogy a század
Sötétlő sírja nyílt előtte meg.

Annuska nénit végre ágyba dönti
A fáradtság – most álmában szalad
Piacra, feketézni, és kiönti
A drága napraforgóolajat.
Kerék visít, gurulnak jobbra-balra
A szétválasztott törzsek és fejek...

Annuska, tégy megint ikont a falra, –
Tán bűneid levezekelheted!

Mindenki alszik. Hol hanyatt, hol hasra
Fekve csak én nem nyugszom el soha, –
Így fordul át hol írásra, hol sasra*
Az orosz história garasa.
Száz gramm kenyér vagy vodka – újraélem
A háborús fejadag mámorát,
S találgatom: kopott kanállal, vélem,
Milyen levest merít az új világ.

Kihűlt, mosogatólészürke éjben
Fekszem a dézsa síkos fenekén, –
A zsíros fényt, mely rátapad, megérem,
Hogy kéjesen lenyalogatom én;
Ahogy kóborkutyanyelvét kinyújtva
Lámpasavót a Néva lefetyel,
S ha jóllakott sovány kosztjával, újra
A régi gazda lábához hever.

**A forradalom előtti pénzérméken a cári címersas volt a „fej”.*

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)